

Dertig minuten!

Ik geef het toe. Een echte supporter in hart en nieren van LSV Basket ben ik niet. Niettemin ga ik toch met de regelmaat van een goed Zwitsers uurwerk naar de jongens van secretaris Johny Manghelinckx kijken. Redenen zijn velerlei. Primo: je ontmoet er altijd wel vrienden of kennissen. Secundo: de sfeer is er gezellig. Tertio: er valt altijd wel iets te beleven in de hel aan de Sportlaan nr. 1.

Bovendien ben ik, als afgevaardigde van de zaalsporten in de sportraad, “acte de présence” verschuldigd. Maar geloof me, ik doe het graag en het is zeker geen vervelend “mustje.”

Als ik voorbij de kassa passeer en naar het scorebord kijk –ik ben wat laat- , constateer ik dat groen-wit op achterstand staat. Maar heel lang zal het niet duren voor het team van Josy Degreeef de touwtjes in handen neemt en een mooie voorsprong uitbouwt.

Op 23 seconden voor het einde van het derde quarter dribbelt Demei, de zwarte topspeler van Turuka, doorheen de Landense “défence” en pakt uit met een enorme “dunk”. Het basketbord spat met een luide knal uiteen. Duizenden stukjes plexiglas verspreiden zich tot de helft van het terrein en tot aan de tribunes. Iedereen zit of staat perplex. Dat hadden we hier in Haspengouw nog niet gezien. De ongelukkige Turuka-speler wordt met snijwonden naar het ziekenhuis afgevoerd. Gelukkig viel de kwetsuur nogal mee.

De ontuchtering volgde even later. Landen kreeg welgeteld 30 minuten om voor een nieuw basketstel te zorgen. Er werd onmiddellijk een crisiscel uit de grond gestampt met aan het hoofd Jo Uytterhoeven, bekend om zijn “Lieve Landenaar”-cursiefjes.

Wat daar beslist werd kwam ik niet te weten. Wat ik wel wist, was dat het basketstel uit het Atheneum moest gehaald worden. Ondertussen lag de sporthal nog steeds bedekt met duizend stukjes glas. Je waande je wel in de opslagplaats van de Antwerpse diamantwijk. Er kwamen 7 borstels, 4 “rakletten” en drie opneemvodka's aan te pas om het goedje op te ruimen. Zelfs Chille van 't Kliekske was stand-by. Alleen de spelers bleven er stoïcijns kalm bij. Dat Polleke dit niet mocht meemaken ... jammer!

Het was een komen en gaan langs de ingangsdrempel. Ik tastte in het ongewisse over de toedracht van de crisiscel. Ondertussen waren er reeds 25 minuten verstreken. Paniek was niet ver weg. Nog 300 seconden en dat bord moest er staan. Echt geloven in en goede afloop deed ik niet meer ... toen plots de grote poort omhoog werd geduwd en een auto met “remork” de sporthal binnenreed. Spontaan ontstond er een luid applaus.

Het reserve - basketstel werd met man en macht van de “remork” getild en op zijn plaats gerold. Er werd gezongen: “merci jo, merci jo, merci.” Maar alle miserie was nog niet van de baan. Het ringnetje moest nog gemonteerd worden. Gelukkig kon dit met behulp van Lieve, onze sportfunctionaris, net op tijd gerealiseerd worden, zodat de match kon hervatten.

Toen de nummer 7 van Turuka, volgens sommige supporters een Janet, nog eens ostentatief aan de ring ging hangen werd er in koor gezongen: “we heube nog ne ring, we heube nog ne ring ...” Het gezang en de aanmoedigingen in “het kwaai hoekske” hield niet meer op en LSV boekte een belangrijke en verdiende overwinning.

Aan de toog vroeg reporter René van de Weekspiegel mij hier een verslag van te maken. Wie ben ik om dit te weigeren. Met deze zijn wensen vervuld.

Bert